

Osobní zkušenost s Negropontem

25.března 2005 Radomír Jungbauer

Do nově zřízené funkce národního ředitele zpravodajských služeb USA nominoval prezident George W. Bush letos v únoru nynějšího velvyslance v Iráku Johna Negroponteho.

Před časem generální tajemník OSN Kofi Annan charakterizoval tohoto muže následujícími slovy: „Je to diplomat diplomatů, vynikající profesionál a skvělý velvyslanec.“ Ze své osobní a poněkud kuriosní zkušenosti bych ještě dodal „s přátelským vztahem k naší zemi.“

Měl jsem příležitost poznat Johna Negroponteho z několikaletého společného pobytu v Mexiku v 90. letech, kde jsme oba působili jako velvyslanci svých zemí. Ze setkání s ním, jak mezi čtyřma očima, tak i v rámci diplomatického sboru, mohu na základě jeho chování a vystupování potvrdit, že se jednalo o excelentního diplomata – profesionála, který nešetřil pozitivními slovy na adresu polistopadového vývoje u nás. Navíc v dané souvislosti podnikl ve vztahu ke mně jako představiteli nových poměrů v naší zemi naprosto neobvyklou přátelskou iniciativu.

Za svého působení v Mexiku jsem byl jeho Ministerstvem zahraničí poněkud nečekaně pozván k návštěvě mexické reprezentační výstavy pořádané v sousedních USA, přesněji v texaském San Antoniu. Z hlediska našich bilaterálních vztahů s USA se jednalo o mou naprosto soukromou návštěvu, nicméně považoval jsem za diplomatickou zdvořilost o tom svého amerického kolegu Negroponteho před samotnou cestou informovat. Byl tím potěšen, ale zároveň překvapen a posteskl si, že sám obdobné pozvání neobdržel. Mezi řečí se přitom zmínil, že o mé návštěvě San Antonia promluví s tamní primátorkou paní Lilou Cockrell, aniž bych ho o to žádal či se o tom jakkoli v zmiňoval.

Díky této jeho iniciativě jsem byl po mém příjezdu do USA v květnu 1991 neobyčejně srdečně přijat na radnici San Antonia a k mému velkému překvapení na zasedání městské správy pak jako představitel našeho státu slavnostně jmenován jeho primátorem. Podle znění jmenovacího dekretu (proklamacie) jsem se stal prvním mužem tohoto texaského velkoměsta na časově neomezenou dobu. Nejedná se tedy, jak mi bylo při této příležitosti řečeno, jen o čestnou funkci, i když jí přirozeně v první řadě tak chápu. Přitom primátorského úřadu se podle dokumentu ujímám vždy v čase mé přítomnosti v San Antoniu a v ostatní době je mým úkolem vypovídat o kráse, pamětihodnostech a kultuře tohoto půvabného města, s čímž nemám žádný problém.

Velvyslanci naší země se tak dostalo na území sousedního státu, kde nebyl nikterak akreditován, bezprecedentní pocty. To bylo a je v diplomatické praxi něco naprosto ojedinělého.

Třebaže mé styky s velvyslancem Negropontem byly velmi korektní, jsem dalek toho, abych jeho počin připisoval své osobě. Bylo to pochopitelně důkaz obdivu, úcty a sympatií jak jeho, tak i městské

rady San Antonia v čele s tehdejší primátorkou, které mimořádným způsobem projevili k zásadním politickým změnám v našem státě po roce 1989. Je nasnadě, že kdyby John Negroponte ze své iniciativy o mé návštěvě s patřičným doporučením primátorku města neinformoval, nemohlo by se tomu tak stát. Radní ze San Antonia by totiž o přítomnosti představitele naší země ve svém městě prostě vůbec nevěděli.